

ชื่อเรื่องวิทยานิพนธ์ การยอมรับของชุมชนที่มีต่อผู้ติดเชื้อเอชไอวีและผู้ป่วยเอดส์
 ชื่อผู้เขียน นางสาวสมศรี ทัยศิริ
 ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษานอกระบบ
 คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์
 รองศาสตราจารย์ ดร.พศิน แดงจวง ประธานกรรมการ
 รองศาสตราจารย์ ดร.ชูเกียรติ ลีสุวรรณ กรรมการ
 รองศาสตราจารย์ ดร.เจ็ดหล้า สุนทรวิภาต กรรมการ

บทคัดย่อ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคนในชุมชนที่เกี่ยวข้องกับปัญหาเอดส์และเงื่อนไขการยอมรับผู้ติดเชื้อในชุมชน เก็บรวบรวมข้อมูลโดยการสังเกต การสัมภาษณ์ การสนทนากลุ่มอย่างไม่เป็นทางการ แหล่งข้อมูลในการวิจัย ได้แก่ ชาวบ้านและผู้นำชุมชนตำบลห้วยทราย ข้อมูลที่เก็บรวบรวมได้ ได้รับการตรวจสอบความสมบูรณ์แยกเป็นหมวดหมู่ตามวัตถุประสงค์ สรุปเชิงวิเคราะห์ และนำเสนอด้วยการบรรยายผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

ชุมชนตำบลห้วยทราย ประกอบด้วยลูกหลานของผู้อพยพมาจากต่างถิ่น เช่น ไทยจีน ไทยยอง มาจากสิบสองปันนาประเทศจีน อาชีพดั้งเดิมทำนา ทำสวน ทำไร่ ผูกพันอยู่กับวัฒนธรรมประเพณีล้านนาที่นับถือผีปู่ย่า วันดีวันเสีย ประเพณี 12 เดือน มีศาสนาพุทธเป็นที่ยึดเหนี่ยวจิตใจ มีสถานศึกษาระดับประถมศึกษาถึงมัธยมศึกษา มีกลุ่มแม่บ้าน กลุ่มหนุ่มสาว กลุ่มฌาปนกิจ กลุ่มผู้สูงอายุ กลุ่มผู้ติดเชื้อ เป็นแกนหลักในการพัฒนาศักยภาพของชุมชน

ความสัมพันธ์ดั้งเดิมของคนในชุมชนผูกพันในแก๊งเดียวกัน มีความเอื้ออาทรห่วงใยรักใคร่กัน ร่วมทุกข์ร่วมสุข ช่วยเหลือพึ่งพา ไปมาหาสู่กัน รู้จักกันทั้งตำบลว่าเป็นลูกใคร บ้านเหนือบ้านใต้เล่นหัวกันได้ ทุกคนในหมู่บ้านจะช่วยเหลือซึ่งกันและกัน แต่เมื่อโรคเอดส์แพร่ระบาดเข้ามาในชุมชน เมื่อชาวบ้านยังไม่มีความรู้และความเข้าใจเรื่องของโรคเอดส์ มีคนในชุมชนเป็นโรคเอดส์จึงเริ่มให้ความสนใจและรังเกียจผู้เป็นเอดส์ และผู้ที่สงสัยว่าเป็นเอดส์ จึงทำให้ความสัมพันธ์ที่มีอยู่ในชุมชนเริ่มห่างหาย เกิดความหวาดระแวง สังคมเริ่มเลวร้ายลง ขณะที่จำนวนผู้ติดเชื้อเพิ่มมากขึ้น คนในชุมชนเริ่มเรียนรู้ถึงการที่จะต้อง

ช่วยเหลือกันในการดูแลผู้ติดเชื้อ ให้ความรัก ความเอื้ออาทรต่อกัน เพราะคนที่เป็นโรคเอดส์ ก็คือลูกหลานที่เกิดขึ้นในชุมชน

เงื่อนไขที่มีผลต่อการยอมรับ เกิดจากการที่คนในชุมชนได้รับรู้เรื่องโรคเอดส์อย่าง ถูกต้อง ความรู้สึกรังเกียจ การไม่ยอมรับผู้ติดเชื้อลดน้อยลง ครอบครัวและเครือญาติให้การ ดูแล ให้ความรัก ให้กำลังใจกับผู้ติดเชื้อในครอบครัว พฤติกรรมก่อนและหลังการติดเชื้อของ ผู้ติดเชื้อ ระดับความสัมพันธ์กับคนในชุมชน และการมีหน่วยงานให้ความช่วยเหลือผู้ติดเชื้อ สิ่งเหล่านี้เป็นผลให้สังคมเกิดการยอมรับผู้ติดเชื้อ

Thesis Title	Community Acceptance of People Living with HIV/AIDS	
Author	Miss.Somsri Thaisiri	
M.Ed.	Nonformal Education	
Examining Committee		
	Assoc.Prof.Dr.Phasina Tangchuang	Chairman
	Assoc.Prof.Dr.Chukiat Leesuwan	Member
	Assoc.Prof.Dr.Cherdla Suntornwipart	Member

Abstract

This thesis examined interpersonal relationships of community members concerning the AIDS problem as well as conditions leading to the acceptance of community people living with HIV/AIDS. Data collection relied on field observations and informal focus group discussion. Key informants comprised community members and leaders. Collected data were cross-checked and classified according to set objectives and analyzed based on predetermined conceptual/theoretical frameworks. Analyzed result were then descriptively and analytically presented.

Findings were as follows :

Huay Sai Sub-District community members comprised descendants of various ethnic migrants who had earlier moved in from Sibsongpanna, the People's Republic of China (PRC) such as Thai Keun and Thai Youg people. Their age-old occupations centered around paddy fields, fruit orchards and vegetable farms and were deeply rooted in Lanna traditions and culture. The worshiped ancestral spirits and strictly observed Good and Bad Days as well as the 12-moth cycle tradition. Buddhism was their central binding and unifying mechanism and force. Primary and secondary schools were found to exist within their community. These, along with such community groups as housewives, youth, the elderly, funeral affairs, and the

HIV/AIDS infected, etc., formed key pillars in the development of community potentialities.

Traditional interpersonal relationships were closely knitted bound together by the same ancestral spirit (s), interdependent, and mutually supportive. They cared for one another and practically knew one another, readily coming to one another's help. But when the community was hit by HIV/AIDS, few people knew and understood this lethal infection. Thus, most community members, upon the appearance within the community of infected villagers, reacted by despising them as well as those suspected of having been infected. The traditionally warm and close ties began to disintegrate. Deep suspicions became widely prevalent and the entire community turned rather gloomy. However, as the number of people living with HIV/AIDS increased, community members slowly began to realize that they had to help in caring for the infected and show them love and concern since after all they were their own sons, daughters, nieces and nephews, etc., the very persons born right there in their own community.

Conditions leading to acceptance primarily comprised the fact that more and more community members began to have more and correct knowledge about HIV/AIDS. The feeling of hatred and the nonacceptance stance started to dissipate. More family members and relatives provided more care and love for the infected, thus, considerably boosting their morale. Their behavior prior to and after infection significantly differed and was closely related to other community members' feelings, attitudes, and degree and level of relationships with them. Moreover, the existence of groups, agencies, and organizations and their explicit goal of helping the infected in every possible way, when combined with above conditions, played a key role in engineering community acceptance of community people living with HIV/AIDS